

အညာရိတ်ကရုန်းမကြီး

ညီလေးငယ်

ဒဏ္ဍာရီထဲက စုန်းမကြီး

တကယ်တော့ ဖွားစာဥဘဝက သနားစရာ ကောင်းလှပါတယ်။ အားလုံးရဲ့ စွန့်ပစ်ခံဘဝနှင့် ဖွားစာ ဥနေလာတာ ဘယ်လောက်များကြာနေပြီလဲ။ ကြာဆို အနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်လောက်တော့ ရှိရောပေါ့။ ခင်ပွန်းသည် ဖိုးသာအေးကြီး ဆုံးတာတောင် အတော်ကြာလွန်းလို့ လူတွေတောင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေပြီကိုး။

သေသောသူ ကြာရင်မေ့ဆိုသလို တစ်ခါကရွာမှာ သျှန်းသျှန်းတောက် နာမည်ကြီး ခဲပေမဲ့ ခုနေများ ဖိုးသာအေးကြီး အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ တွေ့ယောင်လို့ တောင် မဟကြတော့ပါဘူး။

တစ်ခါတုန်းကပေါ့။

ဆေးဆရာ ဖိုးသာအေး ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ရွာတစ်ကျောမှာ မသိတဲ့ သူ မရှိဘူး။ လူတွေချောင်းဆိုး ရင်ကြပ်မှ အစ နာတာရှည် ဖျားနာတာမှ အဆုံး ဖိုးသာအေး ဆေးနဲ့ ပျောက်ခဲ့တာချည်း။ တစ်ရွာလုံး ဖိုးသာအေး ဆေးနဲ့ လွတ်ကင်းတဲ့ သူ မရှိပါဘူး။

ကုန်ကုန်ပြောရရင် ဖိုးသာအေးကြောင့် အသက်ဆက်ရှင်နေတဲ့ သူများများ ဆိုပါတော့လေ။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ ဆေးရုံဆေးခန်း မဆိုပါနဲ့ ၊ ဆေး

ဆိုင်တောင် မရှိပါဘူး။ ခုနေလည်း ဆေးရုံဆေးခန်း ရှိတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ တစ်အိမ်ကို ငါးထောင်တစ်သောင်း ကောက်လို့ ကျေးလက် ဆေးပေးခန်း ဆောက်ပြီးတော့ ဖွင့်ထားတာပါ။ ဖွင့်ပွဲတွေနှင့် အမှန်ကန် ဆိုင်းဘုတ် တင်လိုက်တာတော့ ကျေးလက် ဆေးပေးခန်းပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဖွင့်တဲ့ နေ့ပြီး နောက်နေ့ကစလို့ ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ တာဝန်ကျတဲ့ ဆေးထိုးဆရာမ ဆိုတာလည်း ပျောက်သွားလိုက်တာ ဒီထိပေါ်မလာတော့ဘူး။

ကျေးလက် ဆေးပေးခန်း ဆိုတာလည်း ပေါင်းတွေမြုပ်လို့ ဆိုင်းဘုတ်တောင် မနည်းဖြူကြည့်မှ မြင်ရတဲ့ အဆင့်။

တော်သေးတာပေါ့။ ရွာမှာ ဆိုင်ကယ်နဲ့ လာ လာပြီး ဆေးလာလာ ထိုးနေတဲ့ ဆေးဆရာကို သောင်းထိုက် ရှိနေလို့ သာ။ ဆေးဆရာ ကို သောင်းထိုက် ဆိုတာကလည်း ဈေးကြီးလိုက်တာ ပြောမနေပါနဲ့ ၊ ဆေးတစ်ချောင်း ထိုးပြီး တောင်းလိုက်တဲ့ ဆေးဖိုးက နလန်ထတောင် ပြန်ဖျားချင်စိတ် ပေါက်သွားလောက်တယ်။

ဆေးဆရာဆိုတာ ရွာက ပေးထားတဲ့ နာမည်ပါ။

ဆရာဝန်တော့ မဟုတ်ဘူး ။ မြို့ပေါ်ဆေးရုံက အကူဆိုလား ဘာဆိုလား။ ကျွန်တော်တို့ တော့ သိပ်နားမလည်ပါဘူး ဒါတွေ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အရေးအကြောင်း ဆိုသာရှိတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့ ။ သူကတစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်လောက်မှ ရွာကိုရောက်ရောက် လာတတ်တာ ဆိုတော့ တော်ရုံဖျားနာဆို ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေမယ် စောင့်ကို ခေါင်းမြီးတင်းအောင်ခြုံ ချွေးထုတ်ပြီး ဆေးဆရာကို စောင့်ရတာ။

အဖိုးသာအေးကြီး မကွယ်လွန်ခင်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ရွာလုံး နည်းနည်းဖျားပြီ ဆိုတာနဲ့ ဖိုးသာအေး အိမ်အပြေးလေး

သွား၊ ဖိုးသာအေးရေ နေမကောင်းလို့ ဆေးပေးပါဦးဆို ပေးလိုက်တဲ့ တိုင်းရင်းဆေးကို တစ်ခွက် သောက်လိုက်ရုံနှင့် ဒီဌပျောက်ပါပဲ။ စွမ်းလိုက်တာလည်း လွန်ပါရော ...။ စွမ်းသလားတော့ မမေးပါနဲ့ ဖိုးသာအေးဆေးဆိုတာ နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ပိုးထိထားတဲ့ သူတောင် အဆိပ်ပြေတာ။

ဒီလို ဆေးစွမ်းလွန်းလို့ လည်း ဖိုးသာအေးကြီးက ဆေးခတွေ့အများကြီး ယူတယ် မထင်ပါနဲ့ ။ ပေးသလောက်ပဲ ယူရှာတာ။ ခြံထွက်အသီးအရွက်လေးကို အလိုက်သတိပေးရင်လည်း ဖိုးသာအေးကြီးက ကျေနပ်နေတတ်တာ။ မရှိတဲ့ သူတွေဆို ဆေးဖိုး မယူတဲ့ အပြင် အိမ်ကရှိတဲ့ မုန့်ပဲ သွားရေစာတွေတောင် ပြန်ပေးလိုက်သေးတာ။ တယ်လည်း သဘောကောင်းတဲ့ ဖိုးသားအေး ကြီးပါပဲ။

ဖိုးသာအေးကြီးက ဆေးကုရာမှာ တင် တော်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေ့မီနောက်မီ လူကြီးဆိုတော့ အကုန်သိ အကုန်တတ် ပါပဲ။ ပယောဂ ညှိနေတဲ့ သူတွေတောင် ဖိုးသာအေးကုရင် ခဏပဲ။ အဲဒါတွေအပြင် လက်ဖွဲ့၊ အင်းအိုင်၊ မန္တန်တွေ၊ ဗေဒင်၊ ယတြာတွေပါ ရတာ။

ပြီးတော့ နွားစာကျင်းခွက်တွေ၊ မောင်းဆုံတွေ၊ ဘုရား ဆင်းတုတော်တွေ ထွင်းရာမှာ လည်း အရမ်းကို လက်ရာမြောက်တာ။ ကျွန်တော့် အိမ်မှာ တောင် အဖိုးဆီကငွေ ရှစ်ရာနှင့် ဝယ်ထားတဲ့ နွားစာကျင်းခွက်ကို ခုထိ သုံးနေတုန်းပဲ။ အိမ်ဆောက် ရက်ရွေးတာမှ အစ။ တောင်သူတွေ မိုးလိုရင် မိုးရွာအောင် လုပ်ပေးတာ၊ မလိုရင် မိုးတားပေးတာတွေရော အဖိုးသာအေးကို အားကိုရတာချည်းပဲ။

အဖိုးသာအေးပုံက ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ပြောရရင် အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ရှမ်းလူမျိုးကြီးပါ။ ယောင်ထုံး

အကြီးကြီးကို တစောင်းထုံးပြီး ခေါင်းပေါ်က အဝါလား အဖြူလား မသ
ည်းကွဲတဲ့ ညစ်ထပ်ထပ် တဘက်ကြီးကို ၁၂ ရာသီပေါင်း ထားတတ်တာ။

အရောင်ကျွတ်ပြီး အနက်ရောင်ကလေး မှိုတက်ရောင်ပြောင်းနေတဲ့
ရှမ်းဘောင်းဘီကြီးက ပိန်လီနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ဖားဖားကြီး ဖြစ်
လို့ ။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေ ရွာစွန်နတ်စင်ကြီးဆီ သရက်သီး သွား
ကောက်တိုင်း အိမ်ရှေ့မှာ နွားစာကျင်း ထွင်းနေတဲ့ အဘိုးရဲ့
ပုံစံကိုကျုပ်ဖြင့် ခုထိမျက်စိထဲကမထွက်သေးဘူး။

အဘိုးဖိုးသာအေးတို့ အိမ်က ရွာအစွန်ဆုံးမှာ ။ အစွန်ဆုံးဆို
အဘိုးတို့ အိမ်ပြီးရင် နောက်မှာ ရွာနတ်စင်တောကြီးပဲ ရှိတော့တယ်။
ရွာနတ်စင်တောရဲ့ အလွန်မှာ တော့ တစ်ရွာလုံး လုပ်စားကြတဲ့ ယာ
တောကုန်းကြီးပေါ့။ ဖိုးသာအေး အိမ်ကလေးက ပျဉ်ထောင်အိမ် ပုပု
သေးသေးလေး။ ဘေးမှာ ဝိုင်းနေတဲ့ မန်ကျည်းပင်တွေကြောင့် အိမ်က
အလယ်မှာ ပျောက်နေတယ်။ အိမ်ထဲမှာ နေ့နေ့ညည မှောင်မည်းလို့ ။
တစ်ယောက်တည်းဆို အသည်းငယ်ချင် စရာကြီး။ အထဲမှာ ဘုရားစင်၊
နတ်စင်တွေနှင့် အဘိုးရဲ့ ဆေးပစ္စည်းတွေကလည်း စုံစီနေတာပဲ။

အိမ်သေးသလောက် တိုလီထွာလီပစ္စည်းတွေက များမှ များ ပါပဲ။ အဲ
ဒီအိမ်လေးမှာ ဖိုးသာအေးနှင့် ဖွားစာဥတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် တည်း
နေတာ။ နှစ်ယောက်တည်းဆို သားသမီးလည်း မထွန်းကားပဲကိုး။

ဖိုးသာအေးရော ဖွားစာဥရော နှစ်ယောက်စလုံးက ကလေး အရမ်းချ
စ်တတ်တာ။ ကျွန်တော်တို့ ကို ငယ်ငယ်ကိုရင်ဘဝက သူ့အိမ်ရှေ့က ဖြ
တ်တိုင်း ငှက်ပျောသီးတို့ ၊ ကောက်ညှင်းမုန့်တို့ ခေါ်ခေါ် ပေးနေကြပါ။
အဲဒီလို ခေါ်ပေးရင်လည်း အိမ်ပေါ်ထိခေါ်ပြီး ဖွားစာဥက ကျွန်တော်တို့
ကို ရင်လေးတွေကို ဦးချပြီး လက်နှစ်ဖက်နှင့် သေချာကပ်တာ။

တကယ်လည်း စေတနာကောင်းတဲ့ အဘိုးနှင့် အဘွားပါ။

ဖွားစဉ်အကြောင်း ပြောရရင်တော့ ...။

အဲဒီတုန်းက ဖွားစဉ်အသက်က အဘွားတပ်ခေါ်ကြပေမဲ့ အရမ်းကြီးတော့ မကြီးသေးပါဘူး။ လွန်ရောကျံရော ရှိလှမှ ငါးဆယ် ကျော်လောက်ပေါ့။ အဖိုးသာအေးနဲ့ ဆို နှစ် နှစ်ဆယ်လောက် အသက် ကွာတယ်ဆိုပဲ။ ဖိုးသာအေးကြီးက အသက်ကြီးမှ ဖွားစဉ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျတာ ဆိုတော့ သားသမီးလည်း မထွန်းကား ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဖွားစဉ်က ကလေးတွေဆို အရမ်းချစ်တတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေကတော့ ဖွားစဉ်ကို အရမ်းမုန်းတာလား မသိပါဘူး။ ဖွားစဉ်မြင်ရင် ငယ်သံပါအောင် ထထငိုကြတာ။ ဖွားစဉ်ရဲ့ ဥပမိရပ်ကြောင့်လည်း ပါမှာ ပေါ့လေ။ ဖွားစဉ်က ရုတ်တရက် ကြည့်ရင် အတော်လေး ကြည့်ရဆိုးတဲ့ သူပါ။ မျက်စိတစ်ဖက်က ငယ်ကတည်းက ကွယ်နေပြီး အထဲမှာ သူများ မျက်လုံးလို အနက်ရောင် အဆံမရှိဘူး။ တစ်လုံးလုံး အဖြူချည်းပဲ။

တစ်ဖက်တည်းကို အားယူပြီး ကြည့်ရတော့ ကျန်တဲ့ မျက်လုံးတစ်ဖက်ပါ စောင်းနေတာ။ လိမ်တွန့်နီကျင်နေတဲ့ ဆံပင်က ကျိုးတိုကျဲတဲ့နှင့် ဆိုတော့ နဂိုကတည်းက အသားညိုညို ကုလားဆင် ဖွားစဉ်ရပ်က ကလေးတွေ ကြောက်လည်း ကြောက် စရာပဲကိုး။

အဲဒီကတည်းက ဖွားစဉ်မြင်ရင် ကလေးတွေ လန့်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်ကြတယ်လို့ တချို့က ပြောကြတယ်။ တချို့ကလည်း ဖွားစဉ်က စုန်းတတ်တဲ့ စုန်းမကြီး ဆိုလား။ ကွယ်ရာမှာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် ဝေဖန် ကြတော့တာပါပဲ။ လူတွေဆိုတဲ့ အမျိုးက မရှိရင် ခိုးနီးနီးထင်ပြီး မလှရင် စုန်းနီးနီးနှင့် မြင်ကြတာ မဟုတ်လား။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ပါစေ ဖိုးသာအေးကြီးရော ဖွားစဉ်ရော စေတနာ
ကောင်းတာတွေ အသေအချာပါပဲ။

မှတ်မိသေးတယ်။ အဖိုးသာအေးကြီး ဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ ကိုရင်
ဘဝနှင့်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက အသုဘ ဆွမ်းကျွေး တရားနာကြဖို့
ကျောင်းမှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ ကိုရင်လေးတွေပါ ခေါ်သွားကြတာ။ လူတွေ
လူတွေ ဆိုတာမှ အများကြီးပဲ။ အဖိုးသာအေးကို လိုက်ပို့ကြတာ
ရွာသီချိုင်းက အသုဘတရားနာ ဇရပ်မှာ ဆို လူတောင်မဆံ့ဘူး။
ဘေးရွာက လူတွေရော လာပြီး လိုက်ပို့ကြတာ။

ငိုတဲ့ သူတွေလည်း ငိုလို့ ပေါ့။

အဖိုးသာအေး ဆုံးတုန်းက အသက်၇၈ နှစ်တောင်ရှိပါပြီ။ လူတိုင်
နှမြောကြတာပေါ့။ အဖိုးသာအေးက တစ်ရွာလုံး အားကိုရတဲ့ တန်ဖိုးရှိ
လူပဲလေ။ လူကြီးတွေ မပြောနဲ့ အဲဒီတုန်းက ကလေးဘဝပဲ ရှိသေးတဲ့
ကျုပ်တောင် ဖိုးသာအေးကြီးကို အရမ်း နှမြောခဲ့တာ ...။
